

Prædiken 1. søndag i fasten

v/ Beth Marie Larsen Hagemann

Vil I rejse jer og høre evangeliet fra Matthæus om Jesu fristelse i ørkenen

Korsvar:

Jesu fristelse i ørkenen

Så blev Jesus af Ånden ført ud i ørkenen for at fristes af Djævelen. Og da han havde fastet i fyrre dage og fyrre nætter, led han til sidst sult. Og fristeren kom og sagde til ham: Hvis du er Guds søn, så sig, at stenene her skal blive til brød. Men han svarede: Der står skrevet: Mennesket skal ikke leve af brød alene, men af hvert ord, der udgår af Guds mund. Da tog Djævelen ham med til den hellige by, stillede ham på templets tinde og sagde til ham: Hvis du er Guds søn, så styr dig ned.

For der står skrevet:

Han vil give sine engle befaling,

og de skal bære dig på hænder,

så du ikke støder din fod på nogen sten.

Jesus sagde til ham: Der står også skrevet: Du må ikke udæske Herren din Gud. Igen tog Djævelen ham med sig, denne gang til et meget højt bjerg, og viste ham alle verdens riger og deres herlighed og sagde til ham: Alt dette vil jeg give dig, hvis du vil kaste dig ned og tilbede mig. Da svarede Jesus ham: Vig bort, Satan! For der står skrevet: Du skal tilbede Herren din Gud og tjene ham alene. Da forlod Djævelen ham, og se, der kom engle og sørgede for ham.

Amen

Matthæus 4, 1-11

Prædiken:

En klog person sagde engang: "Jeg kan modstå alt – undtaget fristelser." Det er en ærlig selvindsig, som både er morsom, men også sand. Vi er omgivet af alle mulige slags fristelser, og de dyrkes i vores tid næsten som om, fristelserne i sig selv er gode, og at det ligefrem er bedre at give efter for dem, end at forsøge at afholde sig fra dem.

Selvom vi her mellem fastelavn og påske egentlig befinder os i en faste- og forberedelsestid, så tager vi det jo ikke så alvorligt, at det gør noget; og det er såmænd

ikke kun, fordi vi er stolte protestanter, der tager afstand fra at dyrke kristendommen, så det kan ses på os. Nej, vi giver nok mere efter for fristelserne og for det nemme i tilværelsen, ganske enkelt fordi, det er nemmere. Kender I ikke det?

Nu er det bestemt ikke sådan, at jeg ønsker at fremhæve mig selv som en, der aldrig falder i fristelse. Det kunne ellers være flot, hvis I havde sådan en god og hellig præst, der kun kunne tænke rene tanker og som aldrig begik fejl eller led under syndens samvittighedstunge åg og tvivlens nag. Men ak, bag præstekjolen er jeg faktisk som alle andre, og derfor er denne prædiken også henvendt til mig selv. I dag deler jeg min undren med jer, for hvorfor kan vi dog ikke modstå fristelser?

Det er som om, der bor noget dybt inde i os, måske ligefrem indlejret i vores DNA, som længes efter at falde for fristelserne til bare at være os selv nærmest og være os selv nok. Der er en stemme i vores sind, som visker, frister og lokker os væk fra det gode, vi burde gøre, og hen til det, der er nemt og bekvemt for os selv. Hvor tit adlyder vi ikke den lille stemme, selvom vi jo godt ved, at det er skidt for os – og nogle gange for andre? Det kan godt være, den lille stemme *visker*, men den rammer de helt rigtige ømme steder dybt nede i vore længsler efter det, der behager os.

Slangen viskede i Evas øre, og hun viskede i Adams øre, og de blev fristet og vendte sig væk fra Gud. Slægt har fulgt slægters gang, og sidenhen har efterkommere været fristet af fristelser, der fører os på afveje.

Nogle gange kan det være fint at leve efter Mae Wests ord "*Den letteste måde at overkomme fristelser på, er ved at give efter for dem!*".

Men når fristelserne er noget, som kan betyde problemer for en selv, eller ens parforhold er det måske ikke den mest hensigtsmæssige måde at gøre det på.

Hjerneforskningen viser os læs fx David Rocks bog: *Your Brain at Work*, at evnen til at stoppe impulser og dermed give efter for fristelser, er en ret krævende ting.

Et eksperiment hvor folk placeres i et rum med fristende chokolade og efterfølgende udsættes for en vanskelig opgave, viser at blandt dem, der modstår fristelsen overfor chokoladen var dem som også kan løse den svære opgave. Og det er jo interessant.

Det, og andre undersøgelser viser, at det er ret energikrævende at modsætte sig en impuls, og jo længere tid der går, jo mere bliver vi svækket i vores modstandskraft, og jo mere tilbøjelige til at give efter alligevel.

Jo tidligere du kan fange impulsen eller din viljestyrke, og gøre noget ved den, jo bedre! Samme øjeblik som du mærker lysten til chokolade, cigaretter, spil, alkohol – eller det, som du gerne vil lære at kontrollere impulsen overfor – er kunsten at træffe den mentale beslutning NEJ! og så flytte dig væk fra fristelsen. Og om muligt undgå at udsætte dig for den igen.

Så med risiko for at lyde alt for enkel og måske lidt frelst: Så hvis du vil undgå at drikke alkohol, skal du måske ikke lige gå på værtshus og drikke en sodavand bare for hyggens

skyld; vil du undgå at spise for meget chokolade, skal du måske ikke stå og kigge på udvalget af chokolade i supermarkedet eller lade chokolade ligge fremme derhjemme; hvis du ikke ønsker at ryge, skal du måske ikke stå sammen med dem der ryger. Fortsæt bare listen med de ting, du gerne vil afholde dig fra.

Og jeg ved godt at det ikke altid er "bare lige", det kræver en stor mental indsats, og også sommetider kvalificeret hjælp fra andre. Og hvis du fanger dig selv i at sige "jeg kan bare ikke lade være", så forstil dig at du ville dø, så snart du gjorde det, så er jeg sikker på du kunne finde din viljestyrke frem.

Så men med Jesus er det helt anderledes; han kommer aldrig på afveje, for han går altid kærlighedens rene ærinde. Kærligheden er en uovervindelig styrke og kraft, og Jesus som elsker os mennesker, er ikke bange for at kaste sig ud i en dyst med Djævelen for at hjælpe sine elskede. Af kærlighed til sit skaberværk og alle mennesker på jorden, blev Jesus sendt for at blive fristet.

Helt ren gik han ud i ørkenen for at kæmpe med åben pande. Og han fastede og gjorde sig svag, for at møde den djævelsk snedige Frister, der først kom frem fra sit skjul, da Jesus efter en umenneskelig lang faste på 40 dage var fuldstændig udkørt og udmattet.

Svagelig og døden nær skulle han være på gravens rand, før Djævelen turde vove sig frem; Fristeren og Frelseren stod ansigt til ansigt.

Jesus vores frelsers plan var at lokke Djævelen frem og vise, at han selv i sin svaghed er langt mægtigere end slangens sleske stemme. Djævelen lagde sine fælder ud og håbede, at kunne lokke den afmægtige til at falde i fristelse. Han fristede med mad, magt og magelighed; og det er alt sammen dejlige ting for den, som lige lader sig friste.

Alle vi mennesker ville være faldet i fristelse og synd, men Jesus holdt ud, og til sidst afslørede Djævelen endelig sit største ønske: at blive tilbedt som en gud.

Men selvfølgelig Jesus vandt over Djævelen i ørkenen, men der er stadig fristelser for os, og vi kender stadig erfaringen af, at vi ikke gjorde det gode, vi burde. Vi har mærket den dårlige samvittighed over at vi sprang over hvor gærdet var lavest.

Vi kæmper også nogen gange med at tro på Gud, og forstå hvorfor vi skal så mange fristelser igennem?

Fristelser er der nok af, men hvorfor kan vi heller ikke som kristne modstå dem? Mange spørgsmål kan stilles, og nogle gange råber spørgsmålene så højt i vores hoveder, at vi slet ikke kan høre den *anden* stemme, der også forsøger at nå frem til os med et trøstende ord midt i vores tvivl og dårlige samvittighed.

Man behøver ikke komme i kirke for at høre, at livet nogle gange kan være noget bøvl; eller at tilværelsen er usikker og nemt kan gå til grunde – det er såmænd så almindeligt og kedeligt kendt.

Men når man kommer herind i kirken skal vi ikke dvæle ved det, vi kan sige os selv, men tværtimod høre og indse, at der sandelig er håb og glæde og trøst at finde.

For tænk, Jesus slog Fristeren af bane; hans magt er ødelagt. Jesus holdt fast ved, at han er Guds søn, og at hans opgave i verden er at række håb helt fra himlen til hvert et jordisk menneske i enhver afkrog og uanset om vi er aldrig så dumme og lader os friste.

Det er os, han rækker håb til. Vi er født ind i denne verden, men ingen af os har bestemt, om vi ville fødes her i rige og trygge Danmark eller i krigshærgede Ukraine.

Når vi derfor har fået dette guddommelige håb, så må vi også tage den kærlighedsopgave på os at bære håbet ud til enhver, der måtte lide nød i denne verden; om de så er tæt på eller langt væk. Der er himmelsk håb nok til alle, så lad os ikke lytte mere til Fristeren, men lad os være medarbejdere for Jesus og dele ud af tro, håb og kærlighed i vores verden og hverdag.

Amen